

ΜΕΛΑ Κ. ΓΙΑΝΝΙΩΤΗ
Ιστοριοδίφη-Προέδρου ΙΝΤΕΡΣΑΛΟΝΙΚΑ

Συμβολή στην ιστορική αλήθεια

ΠΟΛΥΣΠΕΡΧΩΝ, Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΜΑΚΕΔΩΝ ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ

Κατά τα ελληνικά λεξικά, «πολυσπερχής» λέγεται ο πολύ δραστήριος, ο πολυσπούδαστος, ο πρόθυμος. Ο πολυσπερχής λέγεται και πολυπέρχων. Έχουμε εδώ ένα άριστης και άγνωστης ελληνικής γλώσσας όνομα αρχαίου Μακεδόνα - όπως ακριβώς και τα αρχαιομακεδονικά ονόματα Αρχέλαος, Αλέξανδρος, Αριστοτέλης, Αντίγονος, Αντίπατρος, Φίλιππος, Πτολεμαίος, Ευρυδίκη, Ολυμπία, Θεσσαλονίκη και τόσα άλλα -, η εννοιολογική σημασία του οποίου - και των οποίων -, για να κατανοηθεί σήμερα, χρήζει βοήθειας ελληνικών λεξικών.

Η γνώση και χρήση των ονομάτων αυτών έχει τεράστια αποδεικτική ισχύ, για το αδιάψευστο ύψιστο ελληνικό γλωσσολογικό και γνωστικό επίτευδο των αρχαίων Μακεδόνων, που δεν είναι δυνατό να το διδάχθηκαν ούτε από Νότο ούτε από Βορρά. Αν, μάλιστα, συνειδητοποιήσουμε ότι η όλη αρχαία ελληνική μυθολογία έχει ως επίκεντρό της το Μακεδονικό Όλυμπο, το βουνό των θεών τους και τα Μακεδονικά Πιέρια Πεδία, τον κάμπο των Μουσών και της Γνώσης, τότε οφείλουμε να καταλήξουμε στη μόνη αλήθεια ότι η ελληνική γλώσσα, γνώση και σκέψη δημιουργήθηκε και αναπτύχθηκε στην αρχαία Μακεδονία και, με τις καθόδους των κατοίκων της, μεταδόθηκε, μαζί με τις τότε δοξασίες και αντιλήψεις για τους ολύμπιους θεούς και τις Πιερίδες Μούσες, προς Νότο και Ανατολή.

Τις απλές και αυτοβεβαιούμενες αυτές σκέψεις επιβεβαιώνει και ενισχύει ο μέγιστος Μακεδόνας φιλόσοφος Αριστοτέλης, μέσα από τα και σήμερα ασύλληπτου πνευματικού βάθους και ρωμαλεότητας σκέψης «Ηθικά Νικομάχεια» του, όπου, στην ανάλυση των σχέσεων «μέσου και άκρων» κάθε φυσικού και γνωστικού φαινομένου, ανακαλύπτει την έλλειψη ονομασίας μέρους αυτών, για να αποδείξει ότι την φτώχεια της -πλουσιότερης στον κόσμο- ελληνικής γλώσσας, αλλά την μέχρι τότε - και πολύ περισσότερο σήμερα - εννοιολογική προσέγγιση και γνώση του αγνώστου. Έδιδε ο ίδιος ονόματα και προσέθετε λέξεις στην τότε αρχαία ελληνική γλώσσα.

Όταν, λοιπόν, εμείς οι νεότεροι Έλληνες, απόγονοι αυτών και «πολυσπέρχοντες», λίγο ή πολύ, της αυτών γλώσσας, παιδείας και γαλουχίας, χρειαζόμαστε ελληνικά λεξικά, για να κατανοήσουμε εννοιολογικώς, ακόμη και τα ονόματα των αρχαίων προγόνων μας -και όχι τα ασύλληπτα και σήμερα παγκόσμια έργα σκέψης των. Με ποια γλωσσικά και πνευματικά «κληρονομικά» εφόδια και δυνατότητες κατανοήσεως των αρχαίων Μακεδόνων θα μπορούσαν άραγε να τους «κληρονομήσουν» νεότεροι ξένοι λαοί, καθ' όλα απολυσπέρχοντες της ελληνικής παιδείας και γλώσσας, ως είναι οι Σκοπιανοί και λοιποί άμουσοι;

Φαίνεται, λοιπόν, ως καθόλου τυχαίο, να είναι περίπου άγνωστο ότι ένας από τους διαπρεπείς, ικανούς και έμπιστους στρατηγούς του Μ. Αλεξάνδρου ήταν ο Πολυσπέρχων ή Πολυπέρχων, που έλαβε μέρος στη λαμπρή εκστρατεία στην Ασία. Όταν, το 324 π.Χ., οι παλαίμαχοι Μακεδόνες ζήτησαν να επιστρέψουν στη Μακεδονία και στις οικογένειές τους, με διαταγή του Μ. Αλεξάνδρου, ο Πολυσπέρχων ορίστηκε αρχηγός της επιστροφής.

Μετά το θάνατο του Μ. Αλεξάνδρου, ο Αντίπατρος, που ήταν στρατηγός του Φιλίππου και αντιβασιλεύς στην -επιτέλους- ενωμένη τότε Ελλάδα, κατά τη χρονική περίοδο εκστρατείας του Μ. Αλεξάνδρου στην Ασία, ορίζει τον επιστρέψαντα Μακεδόνα στρατηγό Πολυσπέρχοντα ως επίτροπο του ενωμένου κράτους και ο ίδιος μεταβαίνει στην Ασία, για τη διανομή της απέραντης Μακεδονικής Αυτοκρατορίας, μαζί με τον Πτολεμαίο.

Ο διορισμός αυτός στην Ελλάδα και η εγκατάσταση, ως ανώτατου άρχοντα, στη Μακεδονία του γέροντα πλέον στρατηγού Πολυσπέρχοντα δυσανεστέι σφοδρότατα το φιλόδοξο γιο του Αντίπατρου, τον στην Ασία ευρισκόμενο Κάσσανδρο, ο οποίος ήταν χιλιάρχος του στρατηγού Αντίγονου, μετέπειτα διαδόχου του Μ. Αλεξάνδρου και οξύτατου αντιπάλου των στρατηγών Περδίκκα, Ευμένους, Σελεύκου, αλλά και του

Πολυσπέρχοντα.

Ο Κάσσανδρος επιστρέφει το έτος 319 π.Χ. από την Ασία στη Μακεδονία και, με τη βοήθεια του Αντίγονου, ενεργεί αντίθετα προς τις επιλογές του σοφού πατέρα του, Αντίπατρου, ανατρέπει τον Πολυσπέρχοντα και τον εκδιώκει από τη Μακεδονία. Το επόμενο έτος, 318 π.Χ., διορίζεται από τη βασίλισσα Ευρυδίκη ο Κάσσανδρος ως επίτροπος του ελληνικού κράτους και ο Πολυσπέρχων συνεργάζεται με τη μητέρα του Μ. Αλεξάνδρου και σύζυγο του Φιλίππου Β'. Υπερισχύει του βασιλιά Φιλίππου Γ του Αριδαίου και της συζύγου του Ευρυδίκης, κατά το 317 π.Χ.

Ο Κάσσανδρος, όμως, αντεπιτίθεται, παίρνει με το μέρος του τους στρατιώτες του Πολυσπέρχοντα, συλλαμβάνει την απροστάτευτη Ολυμπία και τη Ρωξάνη, σύζυγο του Μ. Αλεξάνδρου, ακόμη και το μικρό γιο της, πραγματικό διάδοχο, Αλέξανδρο, ενώ παντρεύεται τη Θεσσαλονίκη, κόρη του Φιλίππου Β' και αδελφή του Μ. Αλεξάνδρου.

Ο Κάσσανδρος ιδρύει την πόλη της Θεσσαλονίκης το έτος 316 π.Χ., ανοικοδομεί από τα ερείπιά της τη Θήβα (αυτά δεν τα γράφουν οι δημοσθενίζοντες ιστορικοί), συνδέεται με άλλους στρατηγούς, στρέφεται κατά του Αντίγονου και εξαφανίζει βαρβαροειδώς ολόκληρη την οικογένεια του Μ. Αλεξάνδρου (τη μητέρα του Ολυμπία, τη σύζυγό του Ρωξάνη και το γιο του Αλέξανδρο).

Ο μόνος επιζήσας του μίσους και της κακίας ήταν ο μικρός Ηρακλής, γιος του Μ. Αλεξάνδρου, δικαιούχος και διάδοχος πλέον, υπό την προστασία του γέροντα και αδύνατου στρατηγού Πολυσπέρχοντα.

Όμως, ο πανίσχυρος πλέον Κάσσανδρος υποχρεώνει τον αδύνατο γέροντα στρατηγό Πολυσπέρχοντα, το έτος 309 π.Χ. -άγνωστο με ποιο τρόπο- να φονεύσει τον Ηρακλή, γιο του Μ. Αλεξάνδρου! Μετά την τραγική αυτή πράξη, ο Πολυσπέρχων αναγκάζεται να καταφύγει στη Λοκρίδα, όπου και πέθανε, το έτος 303 π.Χ., άγνωστος και δυστυχής!

Όλα τα παραπάνω ιστορικά και ευρύτερα άγνωστα αποκρύβονται, πιθανώς για το αποτρόπαιο αυτών, αλλά δεν παύουν να αποτελούν ιστορικά τεκμήρια, χρήσιμα και διαφωτιστικά.

Και αν η Ιστορία καταδίκασε το Μακεδόνα μοιραίο στρατηγό Πολυσπέρχοντα σε λήθη, κατά την αμείλικτη ρητορική του Δημοσθένη «προς το τελευταίο εκβάν έκαστο περί των πριν υπαρξάντων κρίνεται», έχουμε εμείς άραγε δικαίωμα να διαγράψουμε του λεξιλογίου μας ένα πλουσιότατης έννοιας ελληνομακεδονικότατο όνομα και λέξη, όπως είναι ο Πολυσπέρχων ή Πολυπέρχων και το επίθετο πολυσπερχής;

Και, τέλος, τότε και πώς η ζηλόφθονη και παραποιημένη ιστοριογραφία των διαμελιστών και εμπορευομένων τη μία και ενιαία έννοια του ενός και αδιαίρετου ελληνικού κράτους, που δίδαξε και εφάρμοσε ο γίγας νους του Μακεδόνα Φιλίππου Β' διά του κοινού των Ελλήνων στην αρχαία Κόρινθο, θα αποκαλύψει και θα διδάξει ότι το μεγαλύτερο και ελληνοπρεπέστερο από τα τιτάνια έργα και πράξεις του Μ. Αλεξάνδρου, που υμνεί και θαυμάζει η παγκόσμια ιστορία όλων των εποχών, ήταν η έννοια, η σκοπιμότητα και ο προσανατολισμός του διά της ονομασίας των δύο γιων του : Του Αλεξάνδρου, που δεν ευτύχησε να τον διαδεχθεί και που, στη μία και ενιαία ελληνική γλώσσα όλων των εποχών και όλων των γεωγραφικών μηκών, σημαίνει προστάτης ανδρών, και του Ηρακλή, του ολύμπιου ημίθεου των Ελλήνων, όλων των Ελλήνων. από Βορρά και Νότου. Δύσης και Ανατολής, από τον οποίο ολύμπιο ημίθεο Ηρακλή πίστευε ότι είχε απευθείας καταγωγή ο Μέγας Αλέξανδρος, γιος του Φιλίππου;

Μήπως η λήθη και ταφόπετρα δεν τέθηκε για τον μοιραίο και άτυχο Μακεδόνα στρατηγό Πολυσπέρχοντα, αλλά για την ακραιφνή, ιερή, αυταπόδεικτη και αδιάψευστη ελληνομακεδονικότητα του νου και των πράξεων του Μεγάλου Αλεξάνδρου, κατά την ονομασία των δύο γιων του, που δόλια προσπερνά σιωπηρώς η μέχρι τώρα «Ιστορία»; Επανάλθαμε, άραγε, στους Φιλιππικούς του Δημοσθένη, για να στηρίξουμε τον κάθε ξυλοσχιζοειδή Σκοπιανό και καθοδηγητή αυτού;

Πότε -και πώς- θα συνειδητοποιήσουν όλοι οι Έλληνες ότι η έννοια των ονομάτων τους είναι και η ταυτότητά τους; Υπάρχει επί της γης άνθρωπος που δέχεται να «χαρίσει» σε άρπαγα και πλαστογράφο τη δική του ταυτότητα; Δυστυχώς, από λόγους αγνοίας, εμπορίου και αργυρίων, κάποιοι «απολυσπέρχοντες», στη σημερινή Ελλάδα, δείχνουν παρόμοια προθυμία!

Και όλοι εμείς, οι λοιποί Έλληνες, του παρόντος και του μέλλοντος, «πολυσπέρχοντες» λίγο ή πολύ, στην απόλυτη έννοια και τον προσδιορισμό της ελληνικότητας του ονόματος «Μακεδονία» και «Μακεδόνες», θα παραμεινουμε χωρίς την έμπρακτη αιώνια και ανυποχώρητη ενεργό αντίστασή μας στην ανατριχιαστική και ύποπτη «διάθεση» του νέου ιστορικού και εθνικού εγκλήματος; Είμαστε, μήπως, γερασμένοι και αδύνατοι, στο νου και την εθνική συνείδηση, όργανα κασσανδρινών ανομημάτων και αμοραλιστικών μακιαβελισμών; Και θέλουμε, πράγματι, να έχουμε την τύχη, με όλες τις συνέπειες, του δυστυχούς, στο τέλος του βίου του, Μακεδόνα στρατηγού Πολυσπέρχοντα;

ΜΕΛΑΣ Κ. ΓΙΑΝΝΙΩΤΗΣ